

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Thronum servis s.r.o.

se sídlem Matěje Kopeckého 675/21, 708 00 Ostrava-Poruba

zastoupen

Mgr. Ladislavem Popkem, advokátem

se sídlem Sokolská tř. 22/966, 702 00 Ostrava-Moravská
Ostrava

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí

se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2015, č. j. 1680/580/1567471/ENV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádná ze stran nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobci bylo dne 9. 10. 2015 do jeho datové schránky doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2015, č. j. 1680/580/1567471/ENV (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Napadeným rozhodnutím ve výroku I. byl změněn výrok I. rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 2. 7. 2015, č. j. ČIŽP/49/OOH/SR01/1414957.012/15/VTK (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), a to tak, že původně žalobci uložená pokuta ve výši 300.000,- Kč byla snížena na pokutu ve výši 200.000,- Kč s tím, že ve zbytku byl tento výrok potvrzen a dále výrokem II. byl zcela potvrzen výrok II. prvostupňového rozhodnutí týkající se nákladů řízení. Žalobce žalobou napadá oba výše uvedené výroky citovaného rozhodnutí žalovaného. Žalobce rozporuje zejména právní posouzení dané situace, kdy byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu v oblasti nakládání s odpady ve smyslu zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpadech**“).
2. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, přičemž tvrdí, že žalobce se prokazatelně dopustil správního deliktu, jak je argumentováno a popsáno v prvostupňovém rozhodnutí a následně i napadeném rozhodnutí.

II. Řízení před správními orgány a obsah správního spisu

3. Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ostrava, oddělení odpadového hospodářství (dále jen „**ČIŽP**“), coby prvostupňový orgán vydala výše uvedené prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložila pokutu 300.000,- Kč dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech (výrok I.) a náhradu nákladů řízení (výrok II.). Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů pod názvem „*Mobilní zařízení ke sběru a výkupu odpadu kategorie ostatní a nebezpečné odpady Thronum servis s.r.o.*“ (dále jen „**zařízení**“) neprovozoval toto zařízení v souladu s jeho schváleným provozním řádem pod názvem „*Mobilní zařízení ke sběru a výkupu odpadů kategorie ostatní a nebezpečné*“ schválený rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, č. j. MSK 37352/2009 ze dne 11. 3. 2009 (dále jen „**provozní řád**“ a „**rozhodnutí KÚMK**“). Zařízení je v rámci provozního řádu a rozhodnutí KÚMK specifikováno jako *de facto* soubor pěti nákladních vozidel a čtyřech nákladních přívěsů s konkrétními registračními značkami.
4. Porušení provozního řádu zařízení bylo konkrétně spatřováno v nevyužití schválených sběrových prostředků pro transport sběrových nádob stanovených v bodě 3.2. Technologické vybavení zařízení k provádění sběru a výkupu odpadů a činnosti obsluhy zařízení provozního řádu zařízení, a to v období od 1. 1. 2013 do 31. 3. 2014. Účastník řízení nevyužil schválené sběrové prostředky pro transport sběrových nádob v případě převzetí tj. sběru 85.791,49 tun odpadů (odpad kat. č. 17 01 01 – Beton; 17 03 02 –

Asfaltové směsi neuvedené pod č. 17 03 01; 17 05 04 – Zemina a kamení neuvedené pod č. 17 05 03). Uvedeným jednáním měl žalobce porušit povinnost při sběru a výkupu odpadů dle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, tj. dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech provozoval zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.

5. Vydání prvostupňového rozhodnutí předcházelo inspekční šetření ČIŽP na pozemcích parc. č. 2792/4, 2808/2, 2819/2, 2803/2, 2789/5, 2789/4, 2780/3, 2780/4, 2777/3, 2766/2 a 2760/2 v k. ú. Bartošovice. Dne 25. 6. 2014 ČIŽP na základě učiněných zjištění, předložených dokladů a rozhodných skutečností přistoupila k sepsání závěrečného protokolu, č. j. ČIŽP/49/OOH/1405241.011/14/VTK.
6. ČIŽP v rámci inspekční činnosti doložila, že v předmětném období od 1. 1. 2013 do 31. 3. 2014 žalobce převzal do svého vlastnictví (sběr, výkup) výše specifikovaný odpad (co druhu i hmotnosti/objemu) od jiných subjektů-původců odpadu. ČIŽP dále doložila, že ke sběru či výkupu tohoto odpadu nicméně prokazatelně nepoužil zařízení, tedy specificky určené nákladní automobily a přívěsy rozhodnutím KÚMK.
7. Žalobce v dotyčném období působil jako jeden z dodavatelů na stavbě „6832 — Letiště Leoše Janáčka Ostrava, kolejové napojení“. Žalobce sám potvrdil, že mu vznikaly při prováděných pracích odpady a současně jakožto oprávněná osoba přebíral odpady z předmětné stavby od jiných původců. K tomuto přebírání (sběru/výkupu) ovšem docházelo toliko formálně („na papíře“), neboť odpad byl ve skutečnosti transportován z místa stavby samotnými původci odpadu na pozemky parc. č. 2792/4, 2808/2, 2819/2, 2803/2, 2789/5, 2789/4, 2780/3, 2780/4, 2777/3, 2766/2 a 2760/2 v k. ú. Bartošovice, kde byly předány společnosti REWAST ODPADY s.r.o. (nyní v likvidaci) coby oprávněné osobě ve smyslu zákona o odpadech. Dle zjištění ČIŽP tedy žalobce formálně nabyl vlastnictví ke specifikovanému odpadu, nicméně nikdy k jeho převozu od původců (stavebních společností působících na shora uvedené stavbě) na dané pozemky nevyužil zařízení. (Společnost REWAST ODPADY s.r.o., v likvidaci, byla dle ČIŽP shledána vinnou ze spáchání jiných správních deliktů v oblasti nakládání s odpady ve spojitosti s popsáním řetězcem disponování s odpady).
8. Na základě těchto zjištění ČIŽP učinila závěr, že žalobce spáchal správní delikt podle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech, a to tím, že jako oprávněná osoba provozoval zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení, resp. tím, že toto zařízení nevyužil vůbec. Konkrétně porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech tím, že pro účely provozu mobilního zařízení nevyužil schválené sběrové prostředky pro transport sběrových nádob stanovených v bodě 3.2 provozního řádu.
9. ČIŽP na základě zjištěných skutečností zahájila správní řízení oznámením o zahájení správního řízení, č. j. ČIŽP/49/OOH/SR01/1414957.002/14/VTK, ze dne 11. 9. 2014. Žalobce v rámci tohoto řízení uplatnil námitky, které byly ze strany ČIŽP vypořádány.
10. ČIŽP uložila žalobci nejprve rozhodnutím, č. j. ČIŽP/49/OOH/SR01/1414957.006/14/NTK, ze dne 22. 11. 2014 pokutu ve výši 400.000,- Kč za porušení § 18 odstavec 1 písm. e) zákona o odpadech (I. výrok rozhodnutí). Účastník řízení se proti tomuto rozhodnutí inspekce dne 8. 12. 2014 odvolal. Po provedeném odvolacím řízení Ministerstvem životního prostředí bylo napadené rozhodnutí inspekce v

případě výroku I. zrušeno a věc vrácena k novému projednání rozhodnutím č. j. 338/580/15,14010/ENV, sp. zn. 000369/A-10, ze dne 9. 3. 2015.

11. V návaznosti na to ČIŽP dopisem, č. j. ČIŽP/49/OOH/SR01/1414957.010/15/VTK, ze dne 28. 4. 2015 oznámila účastníkovi řízení upřesnění předmětu řízení, resp. popis skutku, jenž je předmětem tohoto správního řízení a jenž byl popsán v oznámení o zahájení řízení. ČIŽP upřesnila, že skutek spočívá toliko v porušení nikoliv bodů 3.1.1. a 3.1.2. provozního řádu, ale bodu 3.2 provozního řádu.
12. Následně pak ČIŽP vydala prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci pokutu 300.000,- Kč, jak již bylo popsáno výše. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný (Ministerstvo životního prostředí) rozhodl napadeným rozhodnutím a to tak, že snížil uloženou výši pokuty na 200.000,- Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

IV.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

13. Žalobce se žalobou ze dne 8. 12. 2015 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce namítá především nesprávné právní posouzení věci žalovaným v napadeném rozhodnutí.
14. Žalobce má za to, že je-li mu *de facto* vytýkáno to, že vůbec mobilní zařízení ke sběru a výkupu odpadů nepoužil, nelze mu vytýkat porušení povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, tedy porušení povinnosti „*provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem*“, neboť z logiky věci plyne, že pokud něco není provozováno vůbec, nemůže tak dojít k porušení provozního řádu provozováním takového zařízení. Lze tedy dospět k závěru, že žalobce nemohl ani naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech, neboť znakem skutkové podstaty tohoto správního deliktu je opět činnost spočívající v provozování zařízení, nikoliv v jeho opaku, tedy v neprovozování zařízení. Jinak řečeno, aby se žalobce mohl vůbec uvedeného správního deliktu dopustit, musel by nejprve předmětná mobilní zařízení určená ke sběru a výkupu odpadů použít, tedy provozovat a při tom tedy porušit nějakou povinnost uloženou mu zákonem. Za situace, kdy správní orgány jak prvního, tak i druhého stupně dospěly k závěru, že spatřují naplnění znaků skutkové podstaty uvedeného správního deliktu v tom, že žalobce svá schválená mobilní zařízení ke svozu, či sběru odpadů vůbec nepoužil, tedy je neprovozoval, nemohl se žalobce dopustit správního deliktu, pro který mu byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč. Žalobce má tedy za to, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil. S ohledem na nesprávnost výroku I. má žalobce za to, že je nesprávný i výrok II. týkající se nákladů správního řízení, když pokud se žalobce žádného správního deliktu nedopustil, neměl být k úhradě nákladů řízení zavázán.
15. Nad rámec výše uvedeného má žalobce za to, že pokud bylo v řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí zjištěno, že předmětné odpady převáželi do místa jejich dočasného uložení u třetí osoby přímo původci těchto odpadů, nedošlo ani z jejich strany k jakémukoliv porušení zákona o odpadech, neboť takovéto jednání není zákonem vůbec zapovězeno. Pokud žalobce *de facto* zprostředkoval, a to toliko administrativně, odebrání a uložení těchto odpadů (nikoliv nebezpečných), přičemž fyzicky s těmito odpady vůbec

nijak nenakládal, je sporné, zda vůbec toto jeho konání lze kvalifikovat jako nakládání s odpady natož zakázaným způsobem.

16. Závěrem žalobce dodává, že pokud by soud dospěl k závěru opačnému, má žalobce rovněž za to, že pokuta ve výši 200.000,- Kč se jeví v takovém případě nepřiměřeně vysoká.
17. Žalovaný reagoval na podanou žalobu vyjádřením ze dne 12. 1. 2016. V tomto vyjádření odmítl žalobní námitky žalobce a navrhnul, aby soud žalobu zamítl.
18. Žalovaný podotknul, že žalobní námitky nepoukazují v podstatě na nic jiného, než co již bylo vypořádáno v napadeném rozhodnutí o odvolání. Dle žalovaného zákon o odpadech stanovuje v § 12 obecné povinnosti, jak má být s odpady nakládáno, přičemž podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech, pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Podle § 12 odst. 3 zákona o odpadech k převzetí odpadu do svého vlastnictví je oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu, nebo osoba, která je provozovatelem zařízení podle § 14 odst. 2, nebo provozovatelem zařízení podle § 33b odst. 1 písm. b) nebo za podmínek stanovených v § 17 též obec.
19. Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl oprávněn přebírat odpady do svého vlastnictví ve smyslu § 12 odst. 2 a 3 zákona o odpadech pouze na základě uděleného rozhodnutí KUMK. Pokud žalobce zpochybňuje, zda vůbec nějaké zařízení ke sběru a výkupu odpadů používal, tak lze mít za to, že jej využíval jen formálně, ale nikoli způsobem předepsaným PŘ, což je přesně důvod, proč bylo vedeno řízení o předmětném správním deliktu. Všechna oprávnění k provozování zařízení, jako v daném případě ke sběru a výkupu odpadů, jsou založena na předpokladu, že se s odpady nakládá fakticky s použitím konkrétních zařízení, nikoli fiktivně. Žalobce byl povinen při převzetí výše uvedených odpadů využívat mobilních prostředků určených ke sběru a výkupu odpadů, jak je konkrétně uvedeno v provozním řádu. Odvolatel odpady přebíral do svého vlastnictví a evidenčně je vykazoval, resp. ohlašoval, což nelze označit za „zprostředkování odebrání a ukládání odpadů“, přičemž se odkazoval na oprávnění provozovat mobilní zařízení ke sběru a výkupu odpadů. V důsledku toho pak došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, podle níž provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů je povinen provozovat toto zařízení v souladu s jeho schváleným provozním řádem.
20. K výši uložené pokuty žalovaný odkázal na již uplatněné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ČIŽP (str. 14 – 19) a žalovaného (str. 6).

V.

Posouzení žaloby

21. Žaloba byla Městskému soudu v Praze doručena 8. 12. 2015, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

22. Žaloba není důvodná.
23. Žalobce uvádí v podstatě jediný žalobní bod, kterým brojí proti nesprávnému právnímu posouzení ze strany správních orgánů obou stupňů – nesouhlasí se subsumpcí popsaného jednání pod skutkovou podstatu § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech, přičemž kontrolní závěry ČIŽP ze skutkového hlediska ani nerozporuje.
24. Městský soud při svém posouzení vycházel zejména z následujících zákonných ustanovení.
25. Dle § 4 odst. 1 zákona o odpadech: „Pro účely tohoto zákona se rozumí: (...) e) nakládáním s odpady – obchodování s odpady, shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů, (...) m) sběrem odpadů – soustřeďování odpadů právnickou osobou nebo fyzickou osobou oprávněnou k podnikání od jiných osob včetně jejich předběžného třídění a předběžného skladování za účelem jejich přepravy do zařízení na zpracování odpadu, (...) o) výkupem odpadů – sběr odpadů v případě, kdy odpady jsou právnickou osobou nebo fyzickou osobou oprávněnou k podnikání kupovány za sjednanou cenu (...)“
26. Dle § 12 odst. 1 zákona o odpadech: „Každý je povinen nakládat s odpady a zbavovat se jich pouze způsobem stanoveným tímto zákonem a ostatními právními předpisy vydanými na ochranu životního prostředí. (...)“
27. Dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech: „Pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.“
28. Dle § 12 odst. 3 zákona o odpadech: „K převzetí odpadu do svého vlastnictví je oprávněna pouze právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu, nebo osoba, která je provozovatelem zařízení podle § 14 odst. 2 nebo provozovatelem zařízení podle § 33b odst. 1 písm. b) nebo za podmínek stanovených v § 17 též obec. (...)“
29. Dle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech: „Provozovatel zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů je povinen provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.“
30. Dle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech: „Pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.“
31. Žalobce má za to, že je-li mu *de facto* vytýkáno to, že vůbec mobilní zařízení ke sběru a výkupu odpadů nepoužil, nelze mu vytýkat porušení povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech, tedy porušení povinnosti „provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem“, neboť z logiky věci plyne, že pokud něco není provozováno vůbec, nemůže tak dojít k porušení provozního řádu provozováním takového zařízení. S tímto argumentem se městský soud nemůže ztotožnit, byť na první pohled se může zdát logický.
32. Žalobcův výklad předmětného ustanovení § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech je založený na gramatickém výkladu, nicméně gramatický výklad slouží pouze prvotnímu

přiblížení se smyslu právní normy. Při použití dalších výkladových metod (logické, systematické, teleologické) je nutné dojít k závěru, který učinily orgány obou stupňů.

33. Městský soud má za prokázané, že žalobce uzavřel obchodní smlouvy o zpracování odpadů se společnostmi, které se podílely na stavbě „6832 — Letiště Leoše Janáčka Ostrava, kolejové napojení“. Zjednodušeně řečeno, žalobce se zavázal, že coby držitel příslušného oprávnění ke sběru a výkupu daných kategorií odpadů tyto odpady nabyde do svého vlastnictví za účelem dalšího nakládání s nimi – konkrétně jejich dodání společnosti REWAST ODPADY s. r. o. k dalšímu zpracování. Celkově šlo o 85.791,49 tun odpadů (odpad kat. č. 17 01 01 – Beton; 17 03 02 – Asfaltové směsi neuvedené pod č. 17 03 01; 17 05 04 – Zemina a kamení neuvedené pod č. 17 05 03), které žalobce v předmětném období vykázal a zaevidoval v souladu s požadavky zákona o odpadech, jak vyplývá ze správního spisu vedeného ČIŽP.
34. Městský soud má dále za prokázané, že žalobce zařízení ke sběru výše specifikovaného odpadu nepoužíval, což ani sám nerozporuje.
35. Z uvedených skutečností vyplývá, že žalobce s odpady „na papíře“ nakládal ve smyslu zákona o odpadech (sbíral/vykupoval), a tedy ho nabýval do svého vlastnictví. Toto nakládání s uvedenými odpady ve smyslu zákona o odpadech evidoval a vykazoval příslušným správním úřadům.
36. Žalobce se tedy vůči příslušným správním orgánům i vůči svým obchodním partnerům prezentoval *jako právnická osoba, která je provozovatelem zařízení k využití nebo k odstranění nebo ke sběru nebo k výkupu určeného druhu odpadu* (§ 12 odst. 3 zákona o odpadech), již zákon umožňuje nakládat s odpady. Taková právnická osoba pak musí *k nakládání s odpady pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena* (§ 12 odst. 2 zákona o odpadech). Provozovatel zařízení ke sběru a výkupu odpadů pak musí ze zákona splňovat řadu povinností, které jsou stanoveny zejména v § 18 odst. 1 zákona o odpadech. Mezi tyto povinnosti patří i povinnost provozovat zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem.
37. Zákon o odpadech tedy předpokládá, že s odpady bude nakládat pouze vymezený okruh kvalifikovaných osob, jejichž výběr má zajistit příslušný správní úřad prostřednictvím vydávání povolení k provozu vhodných zařízení k nakládání s odpady. Základní podmínkou pro vydání předmětného povolení je tedy dispozice subjektu s vhodným zařízením pro nakládání odpady. Tato zařízení byla ostatně deklarována také ze strany žalobce, když žádal o vydání rozhodnutí KÚMK.
38. Pokud tedy žalobce v šetřeném období vystupoval jako provozovatel zařízení ke sběru a výkupu odpadu a vykonával s tím související úkony a plnil právními předpisy dané povinnosti, není možné, aby tak činil fakticky jinak než prostřednictvím schválených zařízení. Skutková podstata správního deliktu § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech spočívá mj. v provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů *v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení*. S ohledem na shora předestřený význam zařízení ke sběru a výkupu odpadu v rámci zákonem o odpadech předpokládaného nakládání s odpady tak nelze učinit jiný závěr, než že žalobce porušil provozní řád zařízení. Tento závěr je nutné učinit s ohledem na argumentaci *a minori ad maius*, kdy skutková podstata primárně míří na situace, kdy je zařízení při sběru či výkupu odpadu fakticky provozováno, nicméně v rozporu s pravidly stanovenými v provozním řádu. Pokud zařízení pak používáno není

vůbec, jde o to flagrantnější porušení pravidel stanovených pro sběr a výkup odpadu. Právním jednáním pak může být též nekonání/zdržení se (*omittere*).

39. Na uvedeném závěru městského soudu nemůže nic změnit ani argumentace žalobce, že v předmětném případě byly diskutované odpady převáženy přímo jejich původci, čímž nedošlo k porušení zákona o odpadech. Ve světle této skutečnosti se pak žalobci jeví jako nelogické, když takové jednání není zapovězeno, nicméně on je za toliko administrativní zprostředkování postižen uloženou pokutou. K tomu městský soud uvádí, že nakládat s odpady nelze pouze „na papíře“ a vydané povolení ke zpracování odpadů využívat pouze formálně. Pokud žalobce nabýval odpady do svého vlastnictví postupem ve smyslu zákona o odpadech, měl tak dodržet všechny povinnosti s tím spojené, a nikoliv účelově pouze jejich část, tedy včetně využití schválených zařízení.
40. Městský soud *obiter dictum* uvádí, že alternativně by v daném případě bylo možné uvažovat o naplnění skutkové podstaty správního deliktu, který je upraven taktéž v § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech – provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů *v rozporu s vydaným povolením*. Takové povolení je v daném případě obsaženo v rozhodnutí KUMK, v jehož výrokové části je jasně uvedeno, která konkrétní mobilní zařízení jsou považována za zařízení určená ke sběru a výkupu odpadů, a dále, že jejich provoz se řídí provozním řádem. S ohledem na to, že provozní řád je *de facto* podrobnějším rozpracováním povolení vydaného dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, není v daném případě rozhodující, pro kterou právní kvalifikaci se ČIŽP a žalovaný rozhodly.
41. Žalobce závěrem žaloby uvedl, že pokud městský soud dojde k závěru, že se uvedeného správního deliktu dopustil, má za to, že pokuta ve výši 200.000,- Kč se v takovém případě jeví jako nepřiměřená. Městský soud se tímto návrhem na moderaci uložené sankce zabýval, ovšem pouze v rozsahu, v jakém mu to dovolila žalobní námitka. Žalobce totiž tuto svou námitku nijak dál nerozvedl a omezil se na prosté konstatování, že považuje vyměřenou pokutu za nepřiměřenou.
42. Dle judikatury správních soudů platí, že „*při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační*“ (viz usnesení RS NSS 1 As 9/2008-133). Po přezkoumání odůvodnění výše sankce v napadeném rozhodnutí došel městský soud k závěru, že nezákonnost ve stanovené výši sankce neshledává. Žalovaný původně vyměřenou výši sankce snížil z 300.000,- Kč na 200.000 Kč s odůvodněním proporcionality ve vztahu k nově stanovené horní hranici výše pokuty (10 mil. Kč namísto původních 20 mil. Kč). V odůvodnění městský soud neshledává žádné prvky libovůle či nepřiměřené tvrdosti, když uložená pokuta odpovídá 2 % z částky, kterou bylo maximálně možné uložit. Zdůvodnění uložené sankce má dále racionální základ, je prosto nedostatků či nejasností a ani nezakládá pochybnosti o zjevném excesu při uplatňování správního uvážení. Skutečnost, zda má uložená pokuta likvidační charakter ve vztahu k žalobci, pak není městský soud schopen nijak posoudit, neboť v tomto ohledu žalobce ničeho netvrdí, ani nedokazuje. Současně je nutné uvést, že městský soud může k moderaci výše vyměřeného trestu za správní delikt přistoupit, pouze pokud byl trest uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*, což je korektiv, který stanovuje požadavek abnormální nepřiměřenosti ve vztahu ke skutkovým okolnostem daného případu a který v tomto

případě aplikovatelný není, neboť stanovená sankce se pohybuje u samé spodní hranice možného trestu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná.
44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X

